

Vodnik, naš voditelj
Duševni je bil,
Slovenom ljubitelj
Do smrti si žil.

Naj čas je bil resen,
Prijazen bil čas,
Strun Tvojih je pesen
Povzdigala nas.

Ti dramil rojakov
Preslavljal naš dom,
Ti klical junakov
Med bojni si grom.

Bridkost nas presúne,
Ko misli srcé,
Da Tvoje nam strúne
Že davno molcé.

A nisi Ti trudil
Za nas se zaman:
Sloven se je zbúdil
In žije srčún!

Tvoj duh nas razvneumlje
Za slavo domú,
Tvoj duh nas objemlje
Sinove rodú!

A še bolj Tebe naj čestili
In s pesnimi bi mi slavili,
Nikdar bi vredni Te ne bili,
Nesmrtni čestiták,
Da, kakor Ti, iz globočine
Srcá ne ljubi domovine,
Kdor koli je pošten roják!

J. Cimperman.

Na bregu.

Kakó buči, kako grmi,
Za valom val se sem drvi
In dno se morju maja.
Oj to je vrišč, oj to je stok,
Ko šibo svojo spleta Bog,
Ko ták vihar razsaja!

Tu brezdno vidim pred sebjó,
Oj kolikim bo grob nocoj,
Ki zdaj se ga bojijo!
In spet globoko zazijá,
Oj, saj to morje je brez dna,
In v njem pošasti spijo!

In nem na bregu tu stojim
Ter v mislih solznih se topim,
Le žalost me obhaja:
Zakaj takó, zakaj takó,
Brezsrčno morje, si hudó,
Kaj te takó razdvaja?

Odgóvori mogočni val,
Ki mnogo sten je že opral
In žalostno mi pravi:
Ljudij krivica je skeli,
Nedolžnost sveto svet mori
In brat že brata davi.

Zato hudó, zató besnó
Je morje jasno in mirnó;
Nedolžnih vzdihé pije,
Pravičnih pije vseh gorjé
In pije bratovske solzé —
To mu osrčje vije!

H. Vipavski.

